

Nafouknutý fenomén jménem Eurovize

Eurovize se sice poprvé vysílala v roce 1956, pro Čechy jde však přece jen o docela nový fenomén. Znamená to mimo jiné, že Česká televize několik let za sebou vysílala do soutěžního klání skladby a s nimi interprety, kteří neměli sebemenší šanci. Letos se eurovizní prokletí podařilo prolomit s Mikolaselem Josefem, jehož šesté místo v rámci finálového večera je nejen historickým zářezem pro Česko, ale také nezpochybnitelným úspěchem.

PŘIPRAVIL: VÁCLAV HNÁTEK (iDnes.cz)

Conchita Wurst, zdroj: Wikipedia

Pochybnosti přesto zůstávají. Zčásti je na vině česká malost, za něco si však může Eurovize sama.

Celý fenomén totiž funguje tak trochu jako sebenaplňující prorocství. Soutěž pořádá Evropská vysílací unie sdružující veřejnoprávní televize ze šestapadesáti (dnes už nejen evropských) zemí a tyto stanice, jak známo, na nějakou tu korunu, euro či libru nehledí.

Takže Eurovize je významná, protože ji vysílají významné stanice a pořád se o ní mluví. Skutečně? A co zkusit poměřit význam tím, kolik známých, neřkuli slavných hudebníků a hitů za svých třiašedesát ročníků vygenerovala? Ruku na srdce – kolik jich znáte? Jasně, je tu ABBA, Kanadanka Céline Dion zastupující Švýcarsko, z novodobých ročníků určitě metalisté Lordi nebo Conchita Wurst. V našich zeměpisných šířkách bude v povědomí ještě Udo Jürgens a milovníci oldies hudby si pravděpodobně vzpomenou na britskou zpěvačku Lulu. Jenže i v jejím případě to bude spíš hit Shout z roku 1964 než vítězná píseň z roku 1969, jež se jmenuje Boom Bang-a-Bang a v domovské Británii nedosáhla ani na špičku singlového žebříčku.

Možná tedy bude lepší sledovat, jakého úspěchu dosáhli vítězové a další výrazní účastníci Eurovize třeba na koncertním poli. Co na tom, že nám nějaké jméno po padesáti letech nezazvoní, třeba dotyčný další desetiletí objížděl světové nebo alespoň západoevropské halý a udělal si z eurovizního zářezu slušné živobytí.

Tak třeba Conchita Wurst vystupovala letos podle serveru Setlist.fm v londýnském Palladiu s kapacitou přes dva tisíce lidí, v rakouském Spielbergu ne v open air prostoru pro sto tisíc lidí jako loni Rolling Stones, ale v městském centru. Také zmínění Finové Lordi jezdí hlavně po festivalech včetně letošních Masters of Rock a klubech. Prostě druhá ABBA nebo Céline Dion z Eurovize ne a ne vzejít.

Navíc je potřeba si uvědomit, že plný název klání zní Eurovision Song Contest, jde tedy o soutěž písní. Ne zpěváků

Lordi, zdroj: Wikipedia

a kapel, tedy interpretů, ale skladeb, které prezentují.

Což vytváří notně schizofrenní situaci. V dobách, kdy uchazeči o místo v orchestru hrají za plentou, aby je komise nemohla posuzovat na základě toho, zda je hráč bílý nebo černý, tlustý nebo tenký, muž nebo žena, řešíme zrovna v případě letošní Eurovize, že vítězná zpěvačka skvěle podtrhává žádoucí diverzitu, protože je oplácená a tak nějak celkově jiná, než se od popové hvězdy očekává.

Přitom by se neměla posuzovat Netta Barzilai jako osoba, ale píseň Toy, pod níž však vůbec není podepsaná vítězná zpěvačka, nýbrž skladatel Doron Medalie a producent Stav Beger. A o nich se kdovíproč vůbec nemluví.

Tedy, nemluvílo se o nich do chvíle, než si letošní ročník Eurovize nadělil skandál v podobě možné vykrádačky. Vydavatelství Universal Music totiž oběma autorům zaslalo varovný dopis s upozorněním, že jejich píseň je kopii

hitu Seven Nation Army, který v roce 2003 vydala kapela The White Stripes. Izraelský deník Haaretz o nápadné podobnosti ostatně psal už v březnu: „Doufejme, že Jack White skladbu neuslyší ještě před soutěží. Mohl by na ni totiž podat žalobu.“

A pokud by se s tímto názorem ztotožnil soud, byla by podle ČTK píseň diskvalifikována z Eurovize a Izrael by přišel o vítězství i právo být hostitelem soutěže příští rok. Podle pravidel musí být skladby soutěžící na Eurovizi originály. Uvidíme, jak se celá kauza vyvrbí, ale je dost dobře možné, že vítězky z vítězných skladeb poputují do kapsy amerického kytaristy a celá soutěž odejde spíš s ostudou.

Navzdory tomu všemu není pochyb o tom, že Eurovize je skutečně fenomén. Tvrdí se o ní, že jde o nejsledovanější nespportovní televizní pořad na světě. Když Libor Bouček pravidelně tu z Kyjeva, tu z Lisabonu hlásí, jak soutěží žije celé město, rád mu to

věřím. Ostatně historika, jak se písničkář George Ezra nevědomky přimotal do bujarých eurovizních oslav ve švédském Malmö, kvůli tomu nestihl ranní vlak do Budapešti, a tak vznikla stejnojmenná píseň, patří k dnes už legendárním příběhům.

Tomu všemu nemám problém uvěřit, ale stejně si představuji, jak by to vypadalo, kdyby v blízké budoucnosti vyhrál některý z následovníků Mikolase Josefa a další ročník Eurovize by hostilo Česko. Což bych tuzemským hudebníkům ze srdce přál! Jenže... Soutěžní večery by se pravděpodobně konaly v pražské O2 areně, kde taky jinde. Sledovalo by je čtvrt miliardy diváků v celé Evropě a přidruženém světě. Liborové Boučkové ze všech zúčastněných zemí by sdíleli mír, lásku a dobrotu... a už někde na Balabence by o existenci Eurovize neměl nikdo ani tušení.

Událost světového, ba dokonce kosmického významu! A Češi by ji stejně ošvejkovali. ☒